नाथ स्मरसि यत् तत्र तव देवीगृहे निशि
मासान्ते त्वम् इह आगच्छेर इत्य् उक्तं दिव्यया गिरा । 207
तत्र च अद्य गतो मासो, भवतस् तच् च विस्मृतं,
इत्य् उक्तः प्रियया स्मृत्वा स जहर्ष विदूषकः । 208
साधु स्मृतं त्वया तन्वि, विस्मृतं तन् मया पुनः,
इत्य् उक्त्वा आलिङ्गनं च अस्यै स ददौ पारितोषिकं । 209
सुप्तायां च ततस् तस्यां निर्गत्य अन्तःपुरान् निशि
आदाय खड्गं स्वस्थः संस् तद् देवीभवनं ययौ । 210
प्राप्तो विदूषको ऽहं भोर इति तत्र वदन् वहिः,
प्रविश इत्य् अशृणोद् वाचम् अन्तः केनाप्य् उदीरितां । 211
प्रविश्य च अन्तरे सो ऽत्र दिव्यम् आवासम् ऐक्षत,
तदन्तर दिव्यरूपां च कन्यां दिव्यपरिच्छदां । 212
स्वप्रभाभिन्नतिमिरां रजनीं ज्वलिताम् इव
हरकोपाग्निनिर्दग्धस्मरसंजीवनौषधिं । 213
किम् एतद् इति साश्चर्यः स तया दृष्टया स्वयं
सस्नेहबहुमानेन स्वागतेन अभ्यनन्द्यत । 214
उपविष्टं च संजातविश्रम्भं प्रेमदर्शनात्
तत्स्वरूपपरिज्ञानसोत्सुकं सा तम् अब्रवीत् । 215
अहं विद्याधरीकन्या भद्रा नाम महान्वया,
इह कामचरत्वाच् च त्वाम् अपश्यम् अहं तदा । 216

Digitized by Google